హాపరాధ పరిశోధన

పారిపోయిన అసిస్టెంటు

(డిటెక్టివ్ కేయాస్‌గారి వింత అనుభవం)

టి. వి. శంకరమ్

గొప్ప గొప్ప డిటెక్టివులంతా పట్నంలో ఎందుకుంటారో తెలీటంలా. ఊరంతా సినిమా హాలల్లే ఒకటే గోల—పట్నం సినిమాహాళ్ళు మళ్ళీ మవునంగానే ఉంటాయి. చాలామందికి తెలుగు రాదు. పాపం, వాళ్ళు ఎట్లా బతుకుతున్నారో మరి!

"మనం ఏం చేసినా ఇక్కడే చెయ్యాలి గురో!" అంటాడు భద్రం.

"ఎందుకట్లా?" అని అడిగాను.

"ఒకసారాలోచించండి గురో. కేడీలంతా పట్నం ఎందుకు చేరతారు? వాళ్ళని గుర్తు పట్టే వాళ్ళుండరు గనక! కార్లల్లో, బస్సుల్లో ఇన్నివేల జనం వెళ్ళుతున్నారు గదా, వీళ్ళల్లో ఎవడు కేడీ అయిందీ, ఎవరు డిటెక్టివయిందీ ఎవడన్నా చెప్ప గలడూ? చెప్పలేడు. కేడీలంతా పట్నంలో ఉంటారు గనకనే డిటెక్టివులు కూడా పట్నం చేరతారు. మనం మన వూళ్లోనే ఉన్నామనుకోండి, ఊళ్ళో వుండే కేడీలంతా మనకు తెలిసేపోయె, మనం డిటెక్టివులమని అందరికీ తెలుసాయె! కేసులు రావు."

"భద్రం, ఇహ చెప్పకు. నాకంతా హార్థమయింది. ఇహనించీ పట్నమే మన ఊరు" అన్నాను.

అయితే మాకు సరైన ఆఫీసుకాం ఏర్పడ్లేదు. భద్రం ధర్మమా అని ఈ సారి మేం ఓటలుకు పోలేదు. టెంకరవరీగా మా ఆఫీసుకాం కొండం బాకంలో ఏర్పాటయింది. అది కానా చిన్నయిల్లు. అంత చిన్నయిల్లు నేనెప్పుడూ చూడలా. మా చుట్టూ ఏ యింట్లో చూసినా ఎగస్ట్రాలే ఉంటారని తెలిసింది. ఇంకొంచెం అవతలికి పోతే స్టూడియోలమయం.

"మొత్తానికి భలే పని చేశావే భద్రం! ఈ సినిమాలమధ్య తెచ్చి పడేశావే. నువ్వు అసిస్టెంటుగా ఉండటం ఇష్టం లేకపోతే సస్పెండయిపో. అంతే గాని ఇదేమంత యిదిగా లేదు!" అని కఠినంగా అన్నాను.

"అక్కడే మీరు పొరపాటు పడుతున్నారు గురో. మనమిక్కడి కెందుకు చేరామో మీరు డిటెక్షన్ చెయ్యలేకపోయారే అన్నది నాకు మరింత యిదిగా ఉందన్నమాట" అన్నాడు భద్రం కూడా కఠినంగానే.

"కొంచెం క్లూ యివ్వగూడదేంటీ?" అన్నాను.

మేమిద్దరమూ వొంగి బయటికొచ్చాం.

"ఆ కనిపించేదేమిటి" గురో? పోలీసుస్టేషన్! అందులో ఎవరుంటారు గురో? సబ్బింటాను! ఎప్పుడు కావలిస్తే అప్పుడు మనం కేకెయ్యవచ్చు. ఏమీ ఆలోచించకుండానే మన ఆఫీసుకాం ఇక్కడ పెట్టాననా!"

"భేష్, భద్రం! నీవంటి అసిస్టెంటు నాకు దొరకడు!" అన్నాను.

"పోలీసు స్టేషను క్లోజప్‌లో చూద్దామా?" అన్నాడు భద్రం.

"ఏదీ? నీదగ్గరుందా?" అన్నాను.

"ఏమిటి, గురో?"

"ఆదేమిటో అంటివే, అదే!"

"క్లోజప్పా, గురో?"

"అవును."

"క్లోజప్‌లో చూట్టమంటే దగ్గిరిగా చూట్టమన్నమాట, గురో!"

"భద్రం, ఈ మాట ఒక్క డిటెక్టివు నాకొడుక్కీ తెలీదు!" అన్నాను గొంతు తగ్గించి.

"ఎందుకు తెలీదు, గురో? రహస్యంగా ఉంచుతారు."

"అట్లాగా? ఇంకేమన్నా మాటలు నీకువచ్చా? నేనెవరికీ చెప్పన్లే!"

"లాంగ్ షాట్!"

"అంటే?"

"ఇప్పుడు మనం లాంగ్ షాట్‌లో పోలీసు స్టేషన్ను చూస్తున్నాం. లాంగ్ అంటే దూరమన్న మాట. షాట్ అంటే—షూట్ అనే మాట విన్నారా?"

"ఎక్కడో విన్నట్లే ఉంది. భద్రం."

"షూట్ అంటే గుండేసి కొట్టటమన్నమాట. షాట్ అంటే ఒక యేటనుకోండి. లాంగ్ షాట్ అంటే దూరం యేటు!"

"ఇక చెప్పకు, భద్రం. అంతా తెలిసిపోయింది. ఇంకేమన్నా మాటలు వచ్చా!"

"కట్."

"అంటే?"

"నరికెయ్యటమన్న మాట."

"ఇవన్నీ డిటెక్టివు నాకొడుకులకు తెలీవు భద్రం! వీటిల్లో నేను ఒక్కమాటా వినలేదు. ఇంకేమన్నావస్తే చెప్పెయ్యి!"

"లైట్స్ ఆఫ్—అంటే, దీపాలు ఆర్పెయ్యమని!"

నేను భద్రంకేసి పరీక్షగా చూశాను. వాడి మొహాన ఒకమాదిరి హాశ్చర్యానందం డాన్సు చేస్తున్నది. వాడు మన లోకంలో ఉన్నట్టులేడు.

మేం ఈ ప్రకారంగా మాట్లాడుతూ రోడ్డు చేరే సమయంలో ఒక హాత్యాశ్చర్యం నా కంట్లో పడింది. ఒక పెద్ద చప్పుడు హారన్ చేసుకుంటూ ఒక పెద్ద కారు మాపక్కగా దూసుకుపోయింది. అందులో ఒక దేవత కూచుని ఉంది! నిజంగా దేవతే...నవ్వతాలు కాదు. ఆ దేవత నెత్తిన దగద్ధగా నవరత్నాల కిరీటం వెలుగుతున్నది. మెడ నిండా కోట్లు ఖరీదు చేసే రవ్వల హారాలూ అవీ ఉన్నాయి. ఆవిడ కట్టుకున్న బట్టలు చెప్పటానికి వీల్లేదు. అన్నింటికన్న ఆ దేవత మొహం రంగు —హాద్భుతం, హాశ్చర్యం. మనుష్యుల్లో ఎక్కడా అటువంటిరంగు కనబడదు. వైకుంఠంలో చూడాల్సిందే! నిజంగా ఆ ధృశ్యం చూసి నా కళ్లు బైర్లు గమ్మినయి. లేకపోతే ఇంకా బాగా చూసేవాణ్ణే!

అదేసమయంలో భద్రం. "హాత్తెరీ." అంటం కూడా జరిగిపోయింది.

"చూశావా, భద్రం!" అన్నాను.

"చూశాను గురో!" అన్నాడు భద్రం. హీన స్వరంతో. నేను డిటెక్టివును గనక తట్టుకున్నాను గాని, అసిస్టెంటు కావటంచేత భద్రం ఆ ధృశ్యం చూసి ఢీలా అయిపోయినాడు. అయితే ఒకందుకు నాకు హాశ్చర్యమేసింది. రోడ్డంబడి పోయేవాళ్ళ ఒక్కళ్ళూ మూర్ఛపోలేదు. ఇది గొప్ప మిష్టరీ! అయితే ఈమిష్టరీని మరుక్షణంలో విచ్ఛకొట్టేశాను. ఆ దేవత నాకూ భద్రానికీ మాత్రమే కనిపించి ఉంటుంది. సందేహంలేదు.

"గురో. మీా రట్టా ఒక చుట్టు చుట్టి క్లూలు సంపాయించుకు రండి. నేను ఒకడితో కొంచెం మాట్లాడి రావాలి," అన్నాడు భద్రం.

"సరే వెళ్ళిరా," అన్నాను.

ఇహ భద్రం మళ్ళా నాకు కనిపించడనీ, అదే వాణ్ణి ఆహారుసారి చూట్టమనీ, నేను ఒక మిష్టరీలో చిక్కుకు పోతానని నాకా క్షణంలో తెలీదు గద!

• • •

నేను సందుల వెంట క్లూలు వచ్చిందాకా వెళ్ళాను తరవాత ఇంకోదారిన ఇంకోవేపూ, ఆ తరవాత మరొకదారిన మరొక వేపూ వెళ్ళాను. ఒకచోట కుక్కలు సరసాలాడ్డం తప్ప విశేషాలేమీా కనిపించలేదు. నేను తిరిగిన దారిలో ఒక శవంగాని, రక్తం మడుగుగాని లేదు. ఒక్క చోట మటుకు నెత్తురు కక్కుకుంటూ నాకేసి వచ్చే ఒక మనిషిని చూశాను. దగ్గిరికి వచ్చినాక చూస్తే వాడి నోటినిండా తమ్మ ఉన్నది. అందుచేత వాడు కక్కుతున్నది రక్తం కాదన్నమాట. ఇంకానయం. వాణ్ణి చూడకపోతే ఆది రక్తం మరకలనుకుని డిటెక్షన్ ప్రారంభించే వాడినే!

ఇంతకూ ఆటు తిరిగీ, ఇటు తిరిగీ నాకు వచ్చిన దారి తెలీకుండా పోయింది. పోగాపోగా రైలు పట్టాలు కనబడ్డాయి. అక్కడినించి రైలు గేటు చేరి పోలీసు స్టేషనుదాకా నడిచి ఇల్లు చేరాను. అప్పటికి గడియారం పన్నెండూ ఇరవై కొట్టింది. కాని ఏంలాభం? ఇంటో నా అసిస్టెంటు భద్రం

లేదు. వాడు పూర్తిగా అదృశ్యమయిపోయాడు. ఒక్క జాడా కూడా లేదు.

వొంగి బయటికొచ్చి చూస్తే వేపచెట్టు నీడలో ఒక మనిషి కనిపించాడు. పొడుగ్గా, నల్లగా, తిరిగిన మీసాలు ధరించి ఉన్నాడు.

"మా భద్రం కనిపించాడా?"

"అటు స్టూడియోకేసి వెళ్ళి ఉంటాడే!" అన్నాడు.

"ఏ స్టూడియో!...చెప్పరు." అంటూ కళ్ళు మూసుకుని తీవ్రంగా ఆలోచించ సాగాను.

"వద్దంటే నేనెందుకు చెబుతా?... మోహినీ స్టూడియో!" అన్నాడు.

ఆలోచిస్తున్నాను. భద్రానికి స్టూడియోలో ఏంపని? అందులోనూ మోహినీ స్టూడియోలో! మిష్టరీ విచ్చిపోయింది. నేనక్కడికి వెళ్ళాననుకుని ఉంటాడు. డ్రైవర్, కారు మోహినీస్టూడియోను తోల!

అసలే కాళ్ళు తీపుగా ఉన్నాయి. వాటిని యీడ్చుకుంటూ అందాకా పోతే అక్కడ ఘూర్కాలుండి లోపలికి వెళ్ళకూడదంటే కూడ దన్నారు. ఏంచెయ్యాలో నాకు తెలీలా. అప్పటికీ నేను కేయాన్‌నని చెప్పా. నాభాష వాడికి తెలీదు. వాడిభాష నాకు తెలీదు. పైగా వాడి బొడ్డులో కత్తి! వాడికళ్ళు చూస్తేనే అంతకుడల్లే ఉన్నాడు.

అక్కడ ఎంతసేపు నిలబడ్డానో ఎవరికీ తెలీదు. చివరకు నాకొక ఆలోచన వచ్చింది. నన్నే పోనివ్వ లేదుగదా, యీ ఘూర్కా నా అసిస్టెంటును లోపలికి పోనిచ్చిఉంటాడా? హాసంభవం! ఈ మాట అనుకుని నేను వెనక్కు తిరిగేటంతలో ఒక పెద్దమనిషి లోపలికిపోబోతూ నన్ను చూసి ఆగాడు.

"అయ్యా, నన్ను డిటెక్టివు కేయాన్ అంటారు. స్టూడియోలో చిన్నమిష్టరీ విచ్చగొట్టబోతుంటే ఈ ఘూర్కావాడు వెళ్ళనివ్వటంలేదు" అని ఆయ నతో చెప్పాను.

"ఫరవాలేదు, నేను తీసుకుపోతాను, రా!" అన్నాడాయన. ఘూర్కావాడు ఆయనకు సలాం కొట్టి నన్నుకూడా ఆయనవెంట వెళ్ళనిచ్చాడు.

"మీ పేరేమిటి సార్?" అన్నాను.

"లిక్కా వీరశంకరం" అన్నాడాయన.

"మీరు డిటెక్టివా సార్?" అన్నాను.

"కాదుగాని, డిటెక్టివు కథలు రాద్దామను కుంటున్నాను."

"రాయండి సార్, మాకోటివాళ్లం చదువుతాం."

ఇట్లా మాట్లాడుకుంటూ మేం లోపల ఉద్యాన వనాల మధ్యగా కొంతదూరం వెళ్ళాం. అక్కడ వరసగా సినిమాహాళ్లు కట్టిఉన్నై.

"షూటింగు చూడాలా?" అన్నాడు శంకరం గారు.

"షూటింగే!" అన్నాను నిర్ఘాంతపోయి.

"అవును" అన్నాడు. మేం ఒక సినిమాహాల్లోకి వెళ్లటానికి నడుస్తుండగా, 'సైలెన్స్, సైలెన్స్' అని నాలుగుమూలలనుంచి ఒక్కసారే పోలికేకలు వినిపించినై.

"మనం ఇప్పుడు లోపలికి పోకూడదు" అన్నాడు శంకరంగారు.

"రెడీ...షాట్!" అని నా చెవిలో ఎవరో అరిచినట్టయింది. నా గుండె ఝల్లుమన్నది,

పాత్రుడుగారి

బాలసంజీవిని

[REGD.]

పిల్లల లివర్ & స్ప్లీను వ్యాధులను నివారించును.

డాక్టరు పిల్లా పాపయ్యపాత్రుడు అండ్ బ్రదర్స్

19 దక్షిణ మాడవీధి-మైలాపూరు మదరాసు-4. ఫోన్ నెం. 71354

బ్రాంచి:- 7, సారంగపాణికోవిల తూర్పువీధి కుంభకోణము.

అన్ని మందుల షాపులలోను దొరుకును.

ఒళ్ళంతా చెమటపట్టింది. ఢాంమని తుపాకీ పేల్చిన చప్పుడయింది. తరవాత అంతకుడి గొంతు భయంకరంగా, "ఛీ, తప్పుడుముండా! మళ్ళీ నా గడప ఏమని తొక్కావ్!" అని అరిచింది. కెవ్వున ఒక ఆడది హార్తనాధం చేసింది. "కట్" అని ఇంకెవరో అరిచారు. "లైట్సాఫ్!"

నాకు దడపుట్టుకొచ్చింది. నా చెవులఎదటే హత్య జరిగింది. తుపాకి చప్పుడు విన్నాను. అంతకుడు "షూట్" అనటం విన్నాను. ఇంకో అంతకుడు—ఈ కేసులో కనీసం ఇద్దరు అంతకులున్నారు—ఆ స్త్రీని తిట్టటం విన్నాను. ఆ స్త్రీ హార్తనాధం చెయ్యటం విన్నాను. తరవాత మొదటి అంతకుడు రెండో అంతకుడితో "కట్" అని చెప్పటంకూడా విన్నాను. ఈపాటికి ఆ స్త్రీని ముక్కలు చేసి గోతంలో కూరి ఉంటారు!

నేనిప్పుడేం చెయ్యాలి! ఎటువంటిసమయంలో నాకు అసిస్టెంటు లేకుండాపోయ్యాడూ! పోలీసులకు ట్రంకు చేస్తే? ఎక్కణ్ణుంచిచెయ్యనూ? నేనెన్నడూ చెయ్యలేదు. ఎవరిచేతనైనా చేయించాలి. ఆ భద్రం ఉంటే ఎంతబాగుండును! అన్నట్టు—ఆయనెవరో!—నా వెంటొచ్చినాయన ఏమైనట్టు?

నిజానికి ఈ మిష్టరీ నేనే విచ్చగొట్టాలి. ముందుగాపోలీసుల్ని ట్రంకు చెయ్యటం మామూలు మనుషులు చేసే పని. కాని ఎందుచేతో నాకు అక్కడ ఉండ బుద్ధికాలేదు. కాళ్లు వణుకుతున్నాయి. పోవాలి. బయటపడితేగాని నాకు ఏ ఆలోచనా తోచదు. ఇద్దరు అంతకులు ఎక్కడో దాగిఉన్నారు. వాళ్ళయినా సామాన్యమైన అంతకులా? తెగబడ్డవాళ్లు. "షూట్!" అని ఆ అంతకు డరవటం నా చెవిలో ఇంకా మోగుతున్నది. తరవాత ఢాంమ్మని శబ్దం!...అన్నట్టు, ఆ శబ్దం వినబడ్డాక ఆ స్త్రీ హార్తనాధం అంత ఆలస్యంగా వినిపించిందేం? ఇందులో ఇంకేదో మిష్టరీ ఉంది! అమ్మో, లోతైన కేసు—బహు లోతు.

"హలో, కేమాన్!"

ఉలిక్కిపడ్డాను! కాని మరెవరో కాదు, ఆయనే—తిక్క శంకరం—కాదు తిక్కా వీర శంకరం!

"ఇక్కడెందుకూ? షూటింగైపోయింది! వాళ్ళంతా వచ్చేస్తారు!"

"మీకు ఈ కేసులో ఎటువంటి సంబంధం ఉందో నేను తెలుసుకోవచ్చా?" అని ఆయన్ని కఠినంగా అడిగాను. దానికి కారణం ఉంది. నేనప్పుడు అంతగా పట్టించుకోలేదుగాని, ఈ మనిషికి ఈ హత్య గురించి ముందే తెలుసు. "షూటింగు చూడాలా?" అని అప్పుడే అడిగాడు. ఇప్పుడు వచ్చి, "షూటింగు అయిపోయింది" అంటున్నాడు. నేను కేసులో పనిచెయ్యకుండా చెయ్యటానికి, "ఇక్కడెందుకూ?" అని బయలుదేరదీస్తున్నాడు. హత్య జరిగినప్పుడీ మనిషి ఏమైనట్టు? అంతకుల్లో ఒకడు కాదు గదా!

ఇంతలో సినిమా హాల్లోనించి చిత్రమైన మనుషులూ, మామూలువాళ్ళూ కలిసి బయటికి రాసాగారు. ఆ చిత్రమైన మనుష్ని చూపించి, వాళ్లెవరని శంకరాన్ని అడిగాను.

"వాళ్ళు వేషాలు వేసేవాళ్లు!" అన్నాడాయన.

ఆ వేషాలు వేసిన వాళ్ళల్లో ఒకడు అచ్చంగా భద్రం మల్లేనే ఉన్నాడు. కాని వీడికి మీసాలున్నాయి. లేకపోతే భద్రమనుకునేవాణ్ణే. వాడు నన్ను చూసి భయపడ్డవాడల్లే చాటు చాటుగా తప్పుకుపోవడం చూస్తే అంతకుల్లో వాడొకడా అని అనుమానం వచ్చింది. కాని వాణ్ణి ఆటకాయించి పేరడుగుదామనుకుంటుండగా శంకరంగారు నన్ను తీసుకుని బయటికి వచ్చాడు.

ఆ తరవాత ఇద్దరమూ కలిసి హోటలుకు పోయి భోజనం చేశాం. నన్ను గురించి శంకరంగారు చాలా ప్రశ్నలు వేశాడు. ఆయన్ని చూస్తే నాకు హాశ్చర్యమయింది. ఇంతకాలంగా నేను డిటెక్షను చేస్తుంటే ఒక్కడూ నన్నుగురించి అడిగిన పాపాన పోలేదు. ఈయన మటుకు నా విషయం తెగ విన్నాడు. ప్రపంచంలో మంచివాళ్ళు కూడా ఉంటారు!

నా భోజనానిక్కూడా పాపం ఆయనే డబ్బిచ్చాడు. తరవాత కూడా ఆయన నా వెంబడి వచ్చాడు. హోంగి లోపలికెళ్ళి కూచున్నాం.

"ఏమండీ మీరు చాలా కాలంగా పట్నంలో ఉన్నారుకదా, ఇక్కడ నాకు పోటీ జాస్తిగా ఉంటుందంటారా?" అని అడిగాను.

(తరువాయి 40-వ పేజీలో)